

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Anamaria Borlan

MARȘUL FANTOMELOR

© 2019, Anamaria Borlan

© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BORLAN, ANAMARIA

Marșul fantomelor / Anamaria Borlan. - București:

Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-05-6

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Ilustrația și coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-05-6

ANAMARIA BORLAN

Marsul , Fantomelor

S E R I A

Editura PAVCON
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

- #1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forța și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a curviorului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA - Furia fiarelor
#34 RSA - Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA - Noaptea lemuriilor
#37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiiei
#38 RSA - Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40-49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA - Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA - Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlă
#70 RSA - România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

— Bună ziua. Sunt Amelia Ichim, profesoara de geografie.

Directorul gimnaziului din localitate, cu un cap mai scund decât ea, își încreți fruntea lărgită de calviție.

— A, mda, știu. Ei bine, fiți binevenită!

— Mulțumesc, zâmbi discret femeia, în timp ce directorul îi scutura mâna.

— Dragi colegi, haideți să mergem în curtea școlii! Să-i dăm drumul la deschiderea festivă. Popa o fi venit?

Profesoarele și învățătoarele din școala gimnazială din centrul comunei Cristian de Brașov – majoritatea cadrelor didactice fiind de genul feminin – se grăbiră să iasă din cancelarie. Ziua de 15 septembrie se arăta mohorâtă, rece, mai ales că era într-o zi de marți, când sunt trei ceasuri rele. Stătea să plouă și copiii cu părinții lor tremurau de frig, îmbrățișând umbrele, ghiozdane și buchete de flori.

Cineva făcu o probă de microfon, repetând hăă, hăă, hăă și un-doi-trei, un-doi-trei. Preotul își făcu apariția, urmat de cantor. Probabil era cantorul, dar putea fi, la fel de bine, tatăl unui elev, un vecin sau oricine altcineva. Chiar și un câine maidanez lățos, gri cu maro, cu blana bătându-i în albăstrui, trecu alene prin curtea școlii, cu coada în sus, sfidând adunarea unde mamele și bunicile erau îmbrăcate în haine de duminică.

Respect pentru oamenii și cărți

— Bună dimineața, se auzi vocea directorului, purtată de vântul subțire și tăios dinspre difuzoarele așezate pe marginea unei mese lungi. Începem un nou an școlar...

— Oh, Doamne! suspină Amelia Ichim și primi câteva priviri pline de reproș din partea corpului profesoral, cei care-i deveniseră deja colegi.

Își scoase telefonul, își verifică poșta electronică, apoi noile postări pe instagram, notificările de pe twitter, contactele recente pe linked-in și trecu, în cele din urmă, pe facebook. În timp ce parcurgea diferite imagini și postări, știind, desigur, cât de nepoliticos era gestul ei și cât de mult ura așa ceva când o făceau alții, directorul, directoarea adjunctă și alte cadre didactice, precum și popa, un elev de-a opta și unul de-a cincea, își spuseră speech-urile interminabile, prea puțin înțelese din cauza fondului sonor cam vâjâit, fața bisericească chiar binecuvântă cu apă sfințită aruncată dintr-un mănunchi de busuioc elevii, părinții, profesorii și câinele rătăcit în curtea școlii, după ce recită, în fața microfonului, un evlavios *Tatăl nostru*.

Învățătoarele își primiră buchetele de flori, la fel și profesoarele, cu multe pupături din partea elevilor. Copiii claselor primare se aliniară și intrară în clădirea școlii. Cei de gimnaziu aveau să revină după prânz, la schimbul doi, așa cum era uzanța în sistemul de învățământ românesc.

Amelia Ichim păși în cancelarie, să se familiarizeze cu ambientul.

— Te cheamă directorul, o informă fără nicio urmă de protocol o profesoară, probabil de mult pensionară, dar,

din lipsă de cadre didactice de specialitate, reangajată la catedră.

— Mulțumesc.

Nu așteptă răspunsul, care oricum nu veni. Coborî la parter și ciocăni la ușă.

— Intră! se auzi vocea directorului.

— Bună ziua, spuse Amelia Ichim, nu neapărat ca pe un salut, ci doar să zică ceva.

— Luați loc, îi arată directorul un fotoliu din fața biroului.

— Mulțumesc.

— Sunteți domna Amelia Ichim, de specialitate geografie.

— Așa este.

— Din dosar rezultă că veniți din București.

— Așa este.

— De ce ați ales tocmai comuna noastră, Cristian? În fișă scrie că ați cerut transferul în mod expres. Care ar fi motivul?

— Nu cred că am vreun răspuns la întrebare, răspunse Amelia Ichim. Cred că îmi place foarte mult regiunea, munții, Brașovul...

— De ce nu ați cerut la Brașov, în oraș?

— Pentru că am vrut să vin la Cristian.

— Ați știut că există un post vacant la catedra de geografie?

— Desigur!

Cum dracu să nu știu? gândi Amelia. De doi ani vânez catedra de la Cristian. Ce-s cu întrebările astea tâmpite?

Respect pentru Biserica și pentru

— Da. Bine. Aveți dosarul complet. Păi atunci, vă doresc bine ați venit și să vă simțiți bine în mica noastră comunitate, atât școlară, cât și cristoloveană. Ah! Unde anume locuiți?

— În Cristian.

— La gazdă?

— Deocamdată, da.

— Și-apoi?

— Vreau să-mi cumpăr o casă.

Directorul făcu ochii mari.

— Da? La noi, în Cristian? Aveți deja ceva sau căutați?

— Poftim? Păi, caut până găsesc o casă care să-mi placă.

— Săsească?

— Nu neapărat, deși mă atrage ideea.

— Știu eu pe cineva care are de vânzare o casă săsească, mare, curte, grădină, șură, grajd, de toate. E-aproape de școală.

— Ah, mulțumesc, nu cred că-mi trebuie o casă chiar așa de mare.

— Văr-meu se ocupă. Să-l sun? Are agenție de imobiliare chiar la noi în comună.

— A, nu, nu. Nu acum. Vreau să merg și să mai explorez, să văd...

— La intrarea în Cristian, cum vii din Brașov, sunt câteva vile frumoase, la preț rezonabil...

— Le-am văzut.

— Nu vă place niciuna?

— Nu m-am gândit. Nu mă grăbesc.

— Sau la ieșirea spre Râșnov!

— Le-am văzut și pe acelea. Nu mă grăbesc să cumpăr.

— Îl așteptați pe soțu', să decideți împreună.

— Ăhh, nu am soț.

— Ei, cum așa? Sunteți văduvă?

— Necăsătorită.

Directorul o privi fix câteva secunde, apoi își încreți fruntea.

— Ei, nici așa. O domniță ca dumitale...

— Domnule director, spuse Amelia Ichim și se ridică.

Vă rog să rămânem la formularea politicoasă. Viața mea personală nu vă interesează.

— Da, desigur...

— La revedere.

Amelia Ichim ieși din biroul directorului, în timp ce acesta zbiera.

— Miha, adu-mi o cafea.

Secretara, probabil o proaspăt absolventă de facultate sau o persoană care înlocuia titulara postului, sări de pe scaun și se grăbi la cafetieră. Parcurgând coridorul de la parter, Amelia auzea, prin ușile închise, glasul învățătoarelor care predau deja prima lecție.

Off, suflă ea. Iar aceeași programă, aceleași lecții, aceeași plictiseală. Da, dar eu am venit aici cu un scop! Am o misiune! Voi scoate la iveală talentul de geograf al copiilor, curiozitatea de explorare, înclinația spre aventura descoperirilor. Stai să vezi! Auzi, casă cu șură și grajd?! Ha! Am uitat să-mi aduc vaca și porcu' din București...

Un timp, se plimbă pe străzile din jurul școlii. Case frumoase, bine întreținute, renovate, modernizate, se înșirau

Respect pentru drepturile de creație artistică

pe ambele părți ale străzii. De fapt, strada principală era și drumul național. Unele erau construcții noi, cochete, adevărate refugii față de zgomotul marelui oraș, așa cum numai în localități suburbane mai poți vedea.

La intersecția din apropiere văzu un bar. De zi, scria pe ușa din termopan maroniu cu geamuri fumurii. Urcă cele câteva trepte pe panta delușorului unde se afla un mărunț complex comercial, cu farmacie, restaurant cu meniu to go, magazin mixt și, la etaj, magazin de mobilă de la un producător local.

În bar se afla fata de la teighea și, la o masă, doi bărbați. Privirile li se întoarseră spre ea ca într-un film western, când eroul sau răufăcătorul intră prin ușa batantă, filmat cu încetinitorul.

— Bună ziua, salută Amelia Ichim.

— Cu ce vă servesc, zâmbi fata larg, bucuroasă de încă un client.

— O cafea, vă rog.

— Espresso scurt, espresso lung simplu, espresso lung cu lapte, capuccino, ness?

— O cafea simplă.

— Un espresso lung?

— Nu. O cafea neagră.

— Păi, pot pune apă în espresso, să-l lungesc...

Fata zâmbea mult prea frumos ca să se supere pe ea.

— Aveți ness, nu? Ah, n-am băut ness de o mie de ani.

Unul mic, vă rog.

— Frecat sau simplu?

Începea să-i pară rău că intrase.

— Păi... frecat să fie!

În timp ce fata de la teighea prepara ness-ul, Amelia Ichim își verifică din nou telefonul, din obișnuință. Primi o ceașcă generoasă din care se ridica un abur care mirosea înviorător.

Deodată, un copil, cam de clasa a cincea, dădu buzna în bar.

— Tata, tata, strigă el cu glas ascuțit. A-nțepenit capra lu' Fluier în gard și n-o pot scoate.

— Nu ești la școală, Davide? întrebă unul din bărbați.

— Helga Tante s-a dus acas' la noi, da' nu te-a găsit și mi-a zis să vin să te caut la baru' de ziuă, suflă copilul.

— Te-a scos de la ore? se ridică omul.

— Mă duceam acas', c-azi e prima zi și-au fost ore scurte.

— Off, mereu necazuri, făcu tatăl copilului.

— Merg și eu la farmacie, la muncă! zise al doilea bărbat.

— Pa, Cristi, servicii' ușor!

— Pa, Adi, la fel!

Fata de la bar veni la Amelia, zâmbind.

— Așa-i viața de la țară, spuse cu o oarecare stânjenală.

O măsură din ochi pe bucureșteancă. Îi era clar că nu era localnică sau din împrejurimi, nici măcar din Brașov. Profesoara de geografie, de vârstă incertă, dar nu peste patruzeci de ani, emana un aer de finețe, rafinament și eleganță. Cu toate că era destul de simplu îmbrăcată, se vedea pe ea că avea haine bine alese, de calitate. Ceea ce-i conferea, poate, o aură de mister și de intimidare.

— Este bun ness-ul? o întrebă fata.

Respect pentru camere și cărți

— Da, da. Nesperat de bun. Să-mi faci nota, te rog.

— Plătiți cash sau card?

Amelia Ichim rămase un pic descumpănită.

— Cât face?

— Doi lei cin'zeci.

— Plătesc cash.

Deschise portofelul, dar nu avea mărunț. Puse o bancnotă de cinci lei pe masă.

— Nu am rest să vă dau, sunteți prima clientă. Băieții sunt de aici, farmacistul cu vecinul. Ei plătesc la salar.

— Lasă așa, nu vreau rest.

— Bine. Data viitoare aveți un ness gratis!

Amelia Ichim ieși zâmbind. Un ness gratis? Dar l-am plătit în avans! Asta înseamnă că nu i-am lăsat bacșiș? De unde știe că voi reveni în barul ei? Se întoarse pe jos spre centrul localității, admirând fațadele caselor, pomii care se vedeau peste garduri, trandafirii încă înfloriți din jardiniera trotuarului. O bătrână trecu pe lângă ea și o salută cu un bună ziua politicos. La fel și un bărbat pe bicicletă.

La semafor se formase o coadă lungă de mașini, din ambele sensuri, în timp ce copiii de grădiniță și din clasele primare treceau strada, supravegheați de o patrulă compusă din două eleve mai mari, probabil de clasa a șaptea sau a opta.

Fetele purtau vestă reflectorizantă și aveau în mână câte o tăbliță rotundă, roșie, cu care indicau trecerea de pietoni. De ce au nevoie de patrulă, dacă tot e semafor? se miră Amelia. Aa, *homo civicus!* Să respectăm normele de circulație. Mai bine ne asigurăm de două ori decât

prea târziu. Îmi place la țară, în această comună ca un oraș civilizată!

Intră pe poarta casei unde locuia la gazdă. Curtea largă, frumos amenajată cu straturi de flori intercalate cu fâșii de gazon tuns scurt și o bordură de beton arcuind spre zidul vecinului, cu câțiva copăcei ornamentali – după frunze păreau liliac și hortensie –, oferea o primire regală. Se îndreptă spre căsuța din stânga porții, când o voce o strigă insistent din pragul casei celei mari, din mijloc.

— Domna profesore. Domna profesore!

— Da!

Amelia Ichim se îndreptă spre gazda ei, o femeie robustă, probabil trecută de șaiszeci de ani, încă frumoasă la vârsta ei.

— Da, tanti Marika!

— Ala de la poșta lăsat o pachet la duminică, zise femeia și arată cu degetul spre o cutie mare, lipită cu scotch, cu ștampila poștei române.

— Mulțumesc, tanti Marika.

— Să crești în mare!

Amelia era cât pe ce izbucnească în râs. Da, da, să cresc în mare, ca un atol elipsoid ce mă aflu. Să fiu o ridicătură submarină vulcanică, pe un șelf cu marginea emersă plină de plante natante și în imers cu mulți peștișori colorați... N-ar fi rău.

Căsuța sau casa de oaspeți închiriată era cochetă și spațioasă. Cuprindea un hol mare la intrare, o sufragerie și două camere, una cu destinația dormitor și cealaltă drept birou. Avea toate dotările moderne, televizor imens

Responsabilitate pentru conținutul și căștigul

prins de perete, cu ecran curb, cu diagonala de o sută douăzeci și cinci centimetri și wireless. Nici la București nu locuise într-un apartament mai mare, în cartierul Aviației, lângă școala gimnazială Herăstrău, în vecinătatea pieței Aurel Vlaicu.

Se descălță la intrare și în hol deschise cutia. Scoase cărțile, atlasurile cumpărate de prin țările pe unde umblase și un compendiu geografic academic, de la Londra. Depuse un teanc de caiete pe etajera de lângă ușă, cu toate notițele și observațiile ei profesionale. Câteva blocuri de desen, cu schițe și însemnări despre diferite forme de relief. Citi în treacăt etichetele: Parâng. Retezat. Babele. Roșia Montana. Maramureș. Punta Marroqui, Tarifa, Gibraltar. Tarsia, Castrovillari, sudul Italiei. Munții Pindului și Câmpia Tesaliei, Grecia. Dealurile Harei Yehuda, Israel. Munții Atlas, Tunisia. Kilimanjaro. Cartea ei, scrisă la câțiva ani după terminarea facultății, o sprijini de pervaz. *Minunățiile reliefului românesc*, suna titlul, cam naiv, cu un subtitlu de specialitate, *Geocronologie*. Autor, Amelia Ichim, doctorand în geografie. Acum avea doctoratul terminat și diploma într-o folie de plastic, într-un dosar-plic, în sertarul biroului.

Scoase un scurt oftat. O viață de amintiri. Aventuri și călătorii. Nu îndeajuns. De mică visase să fie ca un fel de David Livingstone, exploratorul scoțian plecat în căutarea izvorului Nilului. Sau mai degrabă ca Nelly Bly, jurnalista americană ce a refăcut, în 1890, ocolul lumii, după ideea lui Jules Verne, doar în șaptezeci și două de zile. Sau ca Idris Hall, canadiana adolescentă care a călătorit prin

șaptezeci și cinci de țări numărate, prin anii '20, trecând din nordul în sudul continentelor americane și luptând vitejește în Indochina, pentru viața ei.

Sună un fel de talangă și Amelia tresări, apoi își aduse aminte că era chemarea la masa de prânz. Orice mare sau mic explorator trebuie să și mănânce, nu? Își verifică ceasul, mai avea timp până să intre la clasă. Bucătăria lui tanti Marika era una dintre cele mai bine dotate și moderne pe care le văzuse vreodată. Se așază pe scaunul de la masa din mijlocul încăperii și femeia îi puse în față un castron cu supă fierbinte. Mirosea apetisant, dar ea nu era obișnuită să mănânce supă. Poate câteodată, iarna, când i se făcea poftă de un lichid cald, altul decât ceai.

— Mâncă, domna profesore, o îmbie gazda. Bună zupa, picior de cocoș și taitei lungă. Cum zice la voi... *a sziv kéri, a száj esszi, a has emészti*.

— Mamă, intră fiica ei. Te rog, nu mai vorbi ungurește, doamna profesoară nu înțelege.

— Zi tu pe românul...

— Mama...

Amelia zâmbea și nu-i venea să-și pună în farfurie din supă de pui. De picior de cocoș. Cu un deget de grăsime gălbuie, cu tăitei groși, făcuți în casă. Apăru și felul doi, într-un vas adânc și mare. Tocană aburindă, sau gulaș, era o amestecătură omogenă și compactă, s-o tai cu cuțitul, de cartofi, bucăți de carne și alte ingrediente necunoscute pentru ea. Cu două felii groase de pâine de casă.

— Doamne! șopti Amelia.